

ת"פ 54137/11/19 - מדינת ישראל נגד דוד ליאל דרגן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 54137-11-19 מדינת ישראל נ' דרגן(עציר)

בפני
בעניין: : מדינת ישראל
כבוד השופטת דנה כהן-לקח
ע"י ב"כ עו"ד ספיר מרדכי

נגד

: דוד ליאל דרגן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד זוהר ארבל

גזר דין

עיקרי העובדות - התיק העיקרי והתיק המצורף

1. ביום 28.6.2020 הרשעתי את הנאשם לפי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן בשנית כדלקמן: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 וסעיף 335 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק); החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק (שתי עבירות); וכן הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק (להלן: התיק העיקרי).

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם בתיק העיקרי, בין הנאשם למתלון קיימת היכרות מוקדמת על רקע מגורי אמו של הנאשם בשכנות להורי אשתו של המתלון. בראש השנה תש"ף, טרם האירועים המתוארים בכתב האישום, אירע מקרה בו כלבי אמו של הנאשם נכנסו לבית הורי אשתו של המתלון והפחידו את ילדיו של המתלון. על רקע זה, המתלון אמר לאמו של הנאשם כי אם הדבר יקרה שוב, הוא יפגע בכלבים.

ביום 9.11.2019 בשעת לילה מאוחרת, הנאשם פגש באקראי את המתלון במכולת השכונתית. במהלך שיחה בין השניים, הנאשם אמר למתלון שהוא "התבאס" מכך שהמתלון זרק אבן על כלבת אמו של הנאשם באירוע שתואר לעיל. המתלון שלל שזרק אבן על הכלבה, וטען שרק העיר לאמו של הנאשם שעליה לקשור את הכלבים. המתלון הוסיף כי אם הכלבה תפגע באחד מילדיו, הוא ישחט את הכלבה. בעקבות כך, הנאשם תקף לפתע בזעם את המתלון במספר אגרופים לראשו, בעט בישבנו והוסיף אגרוף נוסף לראשו. המתלון שניסה להגן על עצמו, לקח כיסא שהיה במקום וזרק אותו לעבר כיוונו של הנאשם, אך הכיסא לא פגע בנאשם שהתנפל על המתלון וניסה לחנוק אותו על-ידי לפיתתו מהצוואר. בשלב מסוים, המתלון הצליח להתרחק קמעה מהנאשם, אך הנאשם חזר ותקף אותו. המתלון ניסה לעשות שימוש במגב שהיה במקום, אך לא הצליח בכך עקב התנפלות הנאשם עליו. הנאשם ניסה לחנוק את המתלון, אך המתלון הצליח להשתלט על הנאשם ולפת אותו בתנועת חניקה, עד שהשניים היו במצב בו הם לופתים איש את

רעהו וגופם כפוף. אז, הנאשם הוציא מכיס מכנסיו סכין שטיבה וגודלה לא ידועים למאשימה, והניף אותה לכיוון בטנו של המתלונן בניסיון לדקור אותו בבטן. לאחר מכן, הנאשם הניף את הסכין ודקר את המתלונן שתי דקירות בירך ימין.

המתלונן הצליח להימלט מהנאשם וברח לכיוון הכביש הסמוך, תוך שצעק לכיוונו של הנאשם כי הוא ישלם על כל טיפת דם שירדה לו. הנאשם הלך לכיוונו של המתלונן ותקף אותו בבעיטות ובאגרופים. המתלונן נפל על הרצפה והנאשם המשיך לתקוף אותו, ודקר אותו בעכוז וביד.

לאחר מכן הנאשם התרחק מהמקום, ומסר את הסכין בה דקר את המתלונן למכרה שלו שהייתה במכולת. כמו כן, הנאשם הורה לקופאי במכולת להסביר לו היכן נמצאות מצלמות האבטחה, במטרה להוריד אותן ולהעלים את הצילומים שמתעדים את האירוע. הקופאי טען כי אינו יודע היכן המצלמות, והנאשם איים עליו שיהפוך את החנות. הקופאי התקשר בטלפון לבעל המכולת, ונתן לנאשם לשוחח עמו. בעל המכולת מסר לנאשם שאינו יודע איפה המצלמות ואיך ניתן להורידן. הנאשם יצא מהמכולת ונמלט מהמקום לבית אביו ביחד עם המכרה לה נתן קודם לכן את הסכין. האב הנחה את הנאשם לשטוף את הסכין באקונומיקה.

למחרת האירוע, ביום 10.11.2019, הנאשם התקשר לאמו מהטלפון של מכרה שלו. הנאשם ביקש מאמו לגשת לבית הורי אשתו של המתלונן, ולתת לו לשוחח עמם בטלפון. הנאשם אמר לחמיו של המתלונן בטלפון, שיגיד למתלונן שלא להתלונן עליו במשטרה, וכי בעוד מספר ימים הוא יבוא "לסגור איתו חשבון".

ביום 12.11.2019 הנאשם התקשר למכרה שלו ואמר לה שאם היא תחקר, שתשמור על זכות השתיקה ולחלופין תאמר כי לא הייתה באירוע.

הנאשם נעצר לבסוף ביום 17.11.2019 בבית דודו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן החבלות החמורות הבאות: חתך מלא של הגיד המיישר באצבע השלישית ביד ימין, בעטיו נאלץ המתלונן לעבור ניתוח ולחבוש גבס למשך שלושה שבועות; וכן שלושה חתכים שטחיים בעכוז וברגל שמאל שנסגרו בסיכות בהליך רפואי. המתלונן היה מאושפז למשך שלושה ימים לצורך הטיפול הרפואי בו.

2. בדיון שהתקיים לפני ביום 28.6.2020, צירף הנאשם את ת"פ (שלום י-ם) 31494-06-18 (להלן: התיק המצורף). הוא הורשע לפי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בתיק המצורף כדלקמן: החזקת סם לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); וכן החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם בתיק המצורף, ביום 15.8.2016 לפנות בוקר הוא החזיק בסכין יפנית בתוך כיס חולצתו מחוץ לתחום ביתו וחצריו, ולא הוכיח כי החזיק אותה למטרה כשרה. בנוסף, הנאשם

החזיק בתוך חפיסת סיגריות סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של כ-8 גרם נטו ללא היתר.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית. למען שלמות התמונה, יוער כי הסנגור ציין במפורש כי הוא אינו רואה לעתור לתסקיר בעניין מרשו. המאשימה עתרה לדחיית השמיעה של הטיעונים לעונש לצורך הכנת תסקיר נפגע עבירה. למיטב הבנתי מפניות שירות המבחן לבית המשפט, שירות המבחן נפגש עם המתלונן והחל במלאכת הכנת תסקיר נפגע העבירה. עם זאת, בסופה של דרך תסקיר נפגע העבירה לא הוגש לעיוני, שכן המתלונן הודיע לשירות המבחן כי הוא אינו מעוניין בכך (ראו בעניין זה: בקשת שירות המבחן מיום 12.8.2020 ומכלול המפורט שם, וכן עדכון שירות המבחן מיום 29.9.2020).

ראיות לעונש

4. המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות של הנאשם ממנו עולה כי לנאשם שתי הרשעות קודמות: האחת, הרשעה משנת 2016 בגין עבירה של פציעה כשהעברייין מזוין שבוצעה בשנת 2014. בית משפט השלום גזר על הנאשם בגין אותה הרשעה 9 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה. אומר כבר עתה כי במסגרת אותו תיק קודם, הוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי בן 7 חודשים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע. המאסר המותנה האמור ניתן להפעלה בתיק הנוכחי. השנייה, הרשעה משנת 2015 בגין עבירות של השתתפות בהתפרעות, חבלה במזיד ברכב, ותקיפה סתם על-ידי שניים או יותר אשר בוצעו בשנת 2012. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם בגין ההרשעה האמורה 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה.

ההגנה לא הגישה ראיות מטעמה.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בגין התיק העיקרי נע מ-3 עד 5 שנות מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים. המאשימה הוסיפה וטענה כי מתחם העונש ההולם בגין התיק המצורף נע ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים. לשיטת המאשימה, יש לגזור על הנאשם עונש כולל בגין שני התיקים יחדיו. בהתאם לכך, המאשימה עתרה להשית על הנאשם בגין התיק העיקרי והתיק המצורף, עונש של 48 חודשי מאסר בפועל וכן הפעלה במצטבר של עונש המאסר המותנה בן 7 החודשים שתלוי ועומד נגדו, כך שסך הכל יוטלו על הנאשם 55 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הוסיפה וביקשה להשית על הנאשם מאסר על תנאי, קנס, פיצוי משמעותי לטובת המתלונן, וכן פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

6. הסנגור הגיש טיעונים לעונש בכתב וכן השלים את טיעוניו בעל-פה. לטענת הסנגור, מתחם העונש ההולם בגין התיק העיקרי נע מ-6 עד 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לתיק המצורף, נטען כי אין הצדקה להטיל בגינו ענישה נוספת, בשים לב לכך שמחמת שגגה הוא לא צורף לתיק הקודם בו הנאשם הורשע ונגזר דינו. בנסיבות העניין, הסנגור טען כי יש להטיל על מרשו לא יותר מ-15 או 16 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלה של עונש המאסר המותנה בן 7 החודשים שתלוי ועומד נגדו. לגבי הפיצוי למתלונן - הסנגור הותיר סוגיה זו לשיקול דעת בית המשפט. בכל הנוגע לפסילת רישיון

נהיגה - הסגור טען כי יש להסתפק בפסילה מותנית, או בפסילה בפועל לתקופה מינימאלית בלבד.

יוער כי ב"כ שני הצדדים הגישו לעיוני אסמכתאות מן הפסיקה לתמיכה בעמדותיהם העונשיות.

7. הנאשם בדבריו לפני טען כי שוחח עם המתלון לאחר האירוע נושא כתב האישום בתיק העיקרי, וביקש את סליחתו. הנאשם הוסיף וביקש לשלבו בטיפול לשליטה בכעסים בין כותלי הכלא, או לאחר שחרורו מבית האסורים. בהתייחס לבקשת המאשימה להטיל עליו עונש של פסילת רישיון נהיגה, הנאשם ציין לפני כי לא נהג ברכב במסגרת האירועים נושא התיק העיקרי והתיק המצורף.

מתחמי הענישה ההולמת

8. בנסיבות העניין אני מסכימה עם ב"כ הצדדים כי כל אחד משני התיקים שלפניי - התיק העיקרי והתיק המצורף - מהווה אירוע נפרד לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמת. לפיכך ייקבע מתחם נפרד לכל תיק. אשר לעבירות נושא כל אחד מהתיקים, אני בדעה כי נוכח הזיקה ההדוקה בין העבירות והיותן משתייכות למסכת עבריינית אחת, הן מהוות כולן בגדר אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם העונש ההולם (ראו: סעיף 40ג(א) ו- (ב) לחוק העונשין). מתחמי הענישה ההולמת ייקבעו בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: סעיף 40ג(א) לחוק).

9. בכל הנוגע לתיק העיקרי - הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם, הם שמירה על הביטחון האישי ועל שלמות הגוף והנפש, וכן הגנה על עקרון שלטון החוק ועל סדרי שלטון ומשפט.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדת כי לא היה מדובר בעבירות מתוכננות מראש, שכן האירוע התפתח בעקבות פגישה אקראית ושיחה שהתפתחה בין הנאשם למתלון במכולת השכונתית. אני נכונה להניח כי הנאשם כעס כתוצאה מדבריו של המתלון במהלך האירוע (הן אמירת המתלון בתחילת האירוע לפיה הוא ישחט את כלבת אמו של הנאשם אם תפגע באחד מילדיו; והן אמירת המתלון בשלב מתקדם יותר באירוע לפיה הנאשם ישלם על כל טיפת דם שירדה לו).

כל אלה אינם משנים מן העובדה לפיה הנאשם הגיע לאירוע מלכתחילה כאשר הוא נושא עמו סכין בכיס מכנסיו. על רקע פרץ זעם שהתעורר בנאשם בשל עניין של מה בכך (מחלוקת הנוגעת לכלבתה של אם הנאשם), הנאשם תקף את המתלון באופן מתמשך. התקיפה בוצעה לא רק באמצעות אגרופים ובעיטות, אלא גם באמצעות דקירות בסכין באברי גוף שונים של המתלון (ירך, עכוז ויד). יודגש כי גם כאשר במהלך האירוע האלים המתלון הצליח להתרחק מהנאשם, הנאשם בחר להתקרב אליו כדי להוסיף לתקוף ולדקור אותו. במילים אחרות, הנאשם בחר שלא לחדול ממעשיו למרות הזדמנויות שהיו לו לכך. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע עבירת האלימות היה דומיננטי. הנזק הגופני שנגרם למתלון הוא משמעותי בשים לב לכך שהחבלות הצריכו ניתוח, אשפוז, גבס ותפרים כמתואר בסוף פס' 1 לדבריי לעיל. נוכח הדקירות בגופו של המתלון, לרבות ניסיון (שלא צלח) לדקור אותו בבטנו, ניתן לומר כי רק במזל האירוע לא הסתיים בנכות צמיתה או בתוצאה קטלנית.

לכך יש להוסיף כי לאחר האירוע האלים, הנאשם פעל במספר דרכים ומול מספר אנשים בניסיון להדיחם בחקירה, לרבות באמצעות איומים והפחדה. מדובר בהתנהגות עבריינית הנושאת עמה חומרה משמעותית, שכן היא מעידה על כך שהנאשם לא בוחל באמצעים בניסיון להתחמק ממתן דין על מעשיו. אוסיף כי פעולות ההדחה בוצעו על-ידי הנאשם במשך מספר ימים לאחר האירוע האלים, באופן המלמד כי הנאשם פעל בהקשר זה מתוך מחשבה ותכנון, ולא מתוך דחף רגעי.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם, הוא מאסר 14 שנים. בית המשפט העליון גינה פעם אחר פעם את "תת תרבות הסכין", ועמד על החומרה שיש לראות בשימוש בדקירת האחר כאמצעי "לפתרון" סכסוכים. נפסק כי יש ליתן ביטוי לכך באמצעות הטלת עונשי מאסר בפועל. משך המאסר בפועל יושפע מנסיבותיו של כל מקרה לגופו בהתאם למידת התכנון של האירוע, נסיבות הדקירה, כמות הדקירות, חומרת הנזק, גיל הנאשם, עבר פלילי רלוונטי ועוד.

בהתייחס לנסיבות העניין שלפנינו, ניתן להפנות לדוגמה לע"פ 2037/13 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (26.6.2013), שם המערער הורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, חבלה חמורה והחזקת סכין. בית המשפט העליון לא ראה להתערב במתחם העונש ההולם שבית המשפט המחוזי קבע באותה פרשה, אשר נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון אף לא התערב בעונש בן 30 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער (שהיה נעדר עבר פלילי). במקרה שלפניי הנאשם אמנם לא הורשע בעבירה נוספת של חבלה חמורה כפי שארע בפרשת מחאג'נה הנ"ל, אולם הוא הורשע בשלוש עבירות של הדחה בחקירה. כמו כן, הנאשם דקר את המתלונן מספר פעמים לאורך האירוע נושא התיק העיקרי. כל אלה עשויים להקρίן על מתחם הענישה ההולמת.

עוד אפנה לשם המחשה לע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל (30.11.2014), שם המערער הורשע בעבירה בִּוּדְדָת של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בנסיבות אותו מקרה, המערער דקר את המתלונן מספר פעמים במהלך האירוע האלים, לרבות דקירה עמוקה בשכם בעת שהמתלונן פנה לברוח מהמקום. בית המשפט העליון לא התערב בקביעת בית המשפט המחוזי לפיה מתחם העונש ההולם נע בין 3.5 ל-5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון אף לא התערב בעונש בן 50 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר) שהושת על המערער, אף שציין כי הוא מצוי ברף הגבוה של הענישה.

בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; וכן בהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע מ- 30 עד 60 חודשי מאסר בפועל.**

10. בכל הנוגע לתיק המצורף - הערכים המוגנים שנפגעו בגין העבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית והחזקת סכין שלא כדין, עניינם בהגנה על שמירת הסדר החברתי, שלטון החוק ושלום הציבור, וכן הגנה על חוסנה של החברה מפני פגיעות שעלולות להיגרם עקב עבירות סמים. בשים לב לעונש המרבי הקבוע לצד כל אחת משתי העבירות נושא התיק המצורף (מאסר 3 שנים בגין העבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, ומאסר 5 שנים בגין העבירה של החזקת סכין שלא כדין) וכן בשים לב לענישה הנוהגת בפסיקה, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בתיק המצורף נע**

ממאסר על תנאי ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל כנטען על-ידי המאשימה.

11. יוער כי לא מצאתי הצדקה לסטות ממתחמי הענישה ההולמת לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור), או לקולא (משיקולי שיקום). אף לא התבקשתי לכך מטעם מי מהצדדים.

קביעת העונש המתאים

12. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים שנקבעו לעיל, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בתיק העיקרי ובתיק המצורף, את נטילת האחריות על ידו, ואת החרטה שהביע על מעשיו. בהקשר זה יש לתת משקל מהותי לכך שהודאת הנאשם חסכה מהמתלונן את הצורך להעיד במשפט. עוד לקחתי בחשבון כי מדובר בבחור צעיר יחסית (בן 24), אשר לטענת הסנגור גדל בנסיבות חיים לא פשוטות ואשר אמו חולה (יוער כי לא הוגש תיעוד בעניין). בנוסף, נתתי משקל מסוים לדברי הנאשם שטען לפניי כי הוא נכון להשתלב בטיפול לשליטה בכעסים, באופן שיתכן שמלמד על ראשיתה של תובנה בדבר הצורך בשינוי. אציין כי נתתי דעתי גם לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות נושא התיק המצורף בשנת 2016.

לחומרא, שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות, לרבות בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין (ראו הפירוט בפס' 4 לדבריי לעיל). כאמור, כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בגין עבירת אלימות, אולם הדבר לא מנע ממנו מלתקוף את המתלונן במספר דקירות סכין, ולאחר מכן לנסות להדיח אחרים בחקירה. מכל אלה עולה תמונה מדאיגה בנוגע לרמת הסיכון הנשקפת מהנאשם בגין התנהלות תוקפנית ושלוחת רסן תוך שימוש בנשק קר, ובגין התנהגות חוזרת ונשנית להדחה בחקירה שיש בה ניגוד בוטה לעקרון שלטון החוק. תמונה מדאיגה זו מחייבת ענישה הולמת שיהיה בה כדי להרתיע את היחיד וגם את הרבים מפני הישנות מעשים דומים בעתיד.

13. באיזון בין השיקולים, אני סבורה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בטווח האמצעי של שני המתחמים שנקבעו, באופן שבגין שני התיקים יוטל על הנאשם עונש כולל של 46 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר), וכן ענישה שצופה פני עתיד. יובהר כי אלמלא הודאת הנאשם ונטילת האחריות מצדו באופן שחסך את הצורך בהעדת המתלונן, היה מקום לשקול עונש חמור יותר מכפי שנגזר.

בנוסף, יש להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 7 החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (שלום י-ם) 3823-05-14. ברגיל, הכלל לפי סעיף 58 לחוק העונשין הנו הפעלה במצטבר של עונש המאסר על תנאי. יחד עם זאת, בשים לב לנסיבות לקולא שפורטו בפס' 12 לעיל, לרבות דבריו של הנאשם לפניי כי הוא מתחרט על מעשיו ומעוניין בטיפול, ראיתי לנכון להפעיל את עונש המאסר המותנה באופן ש-4 חודשים ממנו יופעלו במצטבר ו-3 החודשים הנותרים יופעלו בחופף, כך שסך הכל יוטלו על הנאשם 50 חודשי מאסר בפועל.

14. מאחר שהעבירות בהן הורשע הנאשם בתיק העיקרי ובתיק המצורף לא בוצעו ממניע כלכלי, לא ראיתי להטיל על הנאשם קנס כספי.

אשר לרכיב הפיצוי - באופן כללי, לפיצוי נפגע עבירה במסגרת ההליך הפלילי מספר מטרות אפשריות, המשלבות תכליות אזרחיות ביחד עם תכליות מהתחום הפלילי. עמד על כך כב' השופט מלצר בזו הלשון:

"לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות, המשקפות את היותו פיצוי בעל רכיב אזרחי דומיננטי המתקיים ב"סביבה" פלילית-עונשית (ראו: רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002) (להלן: עניין אסף)). בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העברין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה; ואף יסוד של היטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו...".

(ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.2011), פס' 30).

במקרה דנן, לא הוגש תסקיר נפגע עבירה. אף-על-פי-כן, לא יכול להיות חולק בדבר הנזקים הממשיים שנגרמו למתלונן כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם. לפיכך, מוצדק לחייב את הנאשם בפיצוי לטובת המתלונן. הסנגור בהגנותו לא טען לפניי אחרת, והותר את סוגית הפיצוי לשיקול דעת בית המשפט.

אשר לשיעור הפיצוי - בהתאם לסעיף 77(א) לחוק העונשין, הפיצוי משולם בגין נזק או סבל שנגרם לנפגע העבירה, וזאת עד התקרה הקבועה באותו סעיף (ראו: ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל (8.11.2012), פס' 14). בהתאם להלכה הפסוקה, קביעת שיעור הפיצוי מסורה להערכת בית המשפט והיא מהווה "פרי איזון בין מכלול של שיקולים וביניהם מכלול נסיבות העניין, היקף הנזק שנגרם ותוצאותיו" (ראו והשוו: דברי כב' השופט ארבל בע"פ 10632/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (10.6.2008), פס' 11). בחינת הפסיקה מעלה כי בגין עבירת אלימות מהסוג בה עסקין בתיק העיקרי, נוהגים בתי-המשפט לפסוק במסגרת ההליך הפלילי סכומי פיצוי מגוונים שנעים ממספר בודד של אלפי ₪ ועד עשרות אלפי ₪ - כל מקרה לפי נסיבותיו.

בהמשך לדברים האמורים, אזכיר כי חיוב בפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין, הוא חיוב בעל מאפיינים אזרחיים במסגרת הליך פלילי. כשם שבהליך אזרחי במסגרת תביעה נזיקית אין חשיבות לשאלת יכולתו הכלכלית של הנתבע במסגרת עצם החיוב או שיעורו, כך גם בהליך הפלילי אין ליתן משקל משמעותי לנתון זה במסגרת קביעת שיעור הפיצוי. ובלשונו של כב' השופט רובינשטיין: "אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב" (ראו: ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל (24.7.2006), פס' ט(2); עוד ראו: ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל (23.11.2009), פס' 96).

בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל ובשים לב לחבלות החמורות שנגרמו למתלונן, אני רואה להעמיד את שיעור הפיצוי בהליך הפלילי על סך של 10,000 ₪. ככל שהמתלונן סבור כי פיצוי זה אינו מכסה את מלוא היקף הנזקים שנגרמו לו, הדרך נותרת פתוחה לפניו לתבוע את מלוא יתרת נזקיו בהליך אזרחי מתאים.

15. בכל הנוגע לבקשת המאשימה להשית על הנאשם עונש של פסילת רישיון נהיגה בגין הרשעתו בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית במסגרת התיק המצורף - לא נטען לפניי כי הנאשם הורשע בעבר בעבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים. לפיכך, חל בעניין זה סעיף 37א(א) (להבדיל מסעיף 37א(ב)) לפקודה הנ"ל. בנסיבות העניין, ובשים לב בין היתר לזמן שחלף מאז ביצוע המעשים בתיק האמור, ראיתי להימנע מהטלת עונש של פסילת רישיון נהיגה בפועל, ולהסתפק בפסילה מותנית.

סוף דבר

16. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 46 חודשי מאסר בפועל בגין התיק העיקרי (ת"פ 54137-11-19) ובגין התיק המצורף (ת"פ 31494-06-18) יחדיו, בניכוי ימי המעצר בשני התיקים.

ב. עונש המאסר המותנה בן 7 החודשים אשר הוטל על הנאשם בבית-משפט השלום בירושלים בת"פ 3823-05-14 יופעל באופן ש-4 חודשים ממנו ירצו במצטבר ו-3 חודשים בחופף לעונש שהוטל בפיסקה א' לעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 50 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בתיק העיקרי ובתיק המצורף.

ג. מאסר על תנאי של חודשיים למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים (לרבות החזקה לצריכה עצמית).

ד. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות מסוג עוון (לרבות עבירת איומים).

ה. מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות מסוג פשע או עבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין.

ו. פסילת רישיון נהיגה על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים (לרבות החזקה לצריכה עצמית).

ז. פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 2.5.2021 ובכל

2 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי.

ח. בהסכמת הצדדים, ניתן בזה צו להשמדת הסמים והסכין שנתפסו.

תשומת לב רשויות שב"ס לרצון שהביע הנאשם בדבריו לפניי להשתלב בתכנית טיפולית בין כתלי בית הכלא.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"א, 02 דצמבר 2020, בנוכחות הצדדים.